

ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ

Χαιρεσίμνα στον ΚΩΣΤΑ ΣΩΤΗΡΙΟΥ

Πυλάδης

Χάρη ἂν ἐξήταα τῆς Ψυχῆς μου
Τὸ Ὁραῖο τοῦ Τραγουδιοῦ νὰ πλάσει
Σὲ δνειρεμένο ὅ,τι ἔχει ἡ Πλάση,
Τῆς Λύρας, σὰν τῆς Προσευχῆς μου,
Νὰν τῶχω εἰκόνα,
Πυλάδη ἐσένα, θᾶλλει σὲ κολώνια
Χρυσῆ, ὅπως ἡ καρδιά σου, νάνεβάσει.

Στὴ Ζωὴ

Μὲ ρόδινη ὄψη ἐβράνηκες στὸ φῶς μιᾶς χαραυγῆς,
Μικρὴ σὰν σὲ ἀποκοίμισε στὰ φύλλα τῆς καρδιάς της
Γλυκεῖα μαννούλα σου ἡ Χαρά· μὰ ἐφήμερο τῆς Γῆς
Τὸ Γέλι ὁ Πόνος ἔσβυσε, κι ὁμως: γιὰ ἐκεῖνο ἐπλάστης.

Στὸ Σπιτάκι μου

Καϊκάκι τὸ σπιτάκι μου
Γαλήνη ἢ Ἀγάπη γύρω,
Μέσ' στὶς ἀγκάλες τῆς Στοργῆς
Ποῦ ἀφίνει με νὰ γίρω.

Προσδοκία

Γιὰ τὴν ψυχή ποῦ ἀκαρτερεῖ
Πικρὴ στὸ ἀκροθαλάσσι,
Κομμάτι πέλαο, λίγοι ἀφροί,
Λεικὸ πανάκι ἢ Πλάση.

Ταξιδάκι

Τῆς Ἀγάπης τὸ καϊκάκι
Στὸ τιμόνι ἔχει τὴ Νιά,
Νᾶρμενίζει ἀπ' τὴν αὐλή της
Ὡς στὴν πέρα γειτονιά.

Στὸν Ποιητὴ

Ὁ καπετάνιος τοῦ λιμάνι
Ποτέ του, ὡς τώρα, δὲ γνωρίζει,
Στὸ πλανεμένο φεγγαράκι
Νύχτα σὲ νύχτα ποῦ ἀρμενίζει.

Τραγουδιστῆς, θαρῶ, θὲ νᾶναι
Ποῦ, μὲ τὴ Μοῦσά του στὰ στήθη,
Τὸ γαλανό του ἀραξοβόλι
Δὲν ἤθερε σὲ ἄστρα οὔτε σὲ βύθη.

Καλὴ Καρδιά

Χαρά σου, στὴν καρδιά ποῦ κλείς τῆς ἀνοιξῆς τὰ μύρα:
Μάταιη τριγύρω σου ἡ λευκὴ τῆς Χειμωνιάς πλημμύρα.

Στὴ Συλλογὴ

Ἡ Συλλογὴ στῆς Λησμονιάς τὴ βάρκα ἀλαφρομπῆκε
Καὶ τὴ Γαλήνη ἐχάρηκε καὶ ὅ,τι ἐποθοῦσε εὐρήκε.

Στὴ Μοῦσα

Ζητώντας Σου ἓνα φίλημα
Τὰ χεῖλη Σου ἐποθοῦσα
Τὸ πρῶτο Σου ὅμως μῆλημα
Μοῦ εἶπε πῶς εἶσαι ἡ Μοῦσα.

Προσκυνητῆς Σου ἐγίνηκα
Στὸ γλυκομίλημά Σου,
Κι' εἶμαι ὁ Κισσὸς σὲ Φοῖνικα:
Στὰ φύλλα μου σκεπάσου.

Θάνατος

Καλόδεχτος ὁ Θάνατος στῆς Λύτης τὴν ἀγκάλη·
Μά, ἰδές, τὴ θύρα τῆς Χαρᾶς πῶς κρυφονοίγει πάλι:
Καὶ ἡ μιὰ μὲ τὴ χλωμότη της, ροδογελοῦσα ἢ ἄλλη,
Πότε πεθαίνουν γλήγορις καὶ πότε ἀγάλι-ἀγάλι.

Στὸ Φᾶρο

Ὁ Φᾶρος τοῦ Ἀκρολίμανου τοῦ Πόνου, λές, ἀστέρη
Τὸ δρόμο δείχνει τὸ χρυσὸ σὲ πλανεμένο ταίρι·
Καὶ ἂν φέρνει Χάρου μήνυμα τὸ ὀλόρμενο καράβι
Φταῖνε οἱ Ἀνέμοι οἱ ἀλύπητοι καὶ φταῖνε οἱ μαῦροί
[Κάβοι.

Τὸ Βαποράκι

Τὸ βαποράκι τοῦ Ἀνεμου τοῦ λέει καὶ τοῦ Κυμάτου:
-Σκλάβοι μου τώρα οἱ σύντροφοι τοῦ Βασιλιᾶ θανάτου.
Τριγύρω μου ὅσο ρυάζετε κι ὅσο ἂν λυσομανάτε,
Στὴν πλώρη μου σᾶς ἔδεσα, καὶ ἐγὼ ὅπου πάω ἐλάτε.

Ἀκρογιαλιά

Περιβολάκι ἢ Ἀκρογιαλιά καὶ δέντρα του οἱ Μα-
[νοῦλες,
Μὲ ἀνθοὺς σγουροὺς ὀλόξανθοις γλυκιᾶς Νησιωτο-
[ποῦλες
Μὰ στὴ φφαγὴ του ἀμέτρητα κρινάκια οἱ ἀφροί του
[ἀνθίζουν
Μὲ τὶς δροσοῦλές τους πικρές σὰν μιάτια ὅπου δακρύ-
[ζουν.

(Ἀκολουθεῖ)